ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Γιατὶ δὲν καπνίζετε σεῖς; ρώτησεν ἄξαφνα ἡ Ἰωάννα τὸν Σαντί.

— Δὲν ἔχω κέφι, ἀπάντησε ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός.

— Ἀλήθεια; Τί κρίμα!... Ἐγὼ ὅμως θὰ καπνίσω.

Πῆρε ἕνα σιγάρο, τὸ ἄναψε κι' ἄρχισε νὰ τὸ καπνίζη μὲ μισόκλειστα τὰ βλέφαρα, κυττάζοντας ἀνάμεσα ἀπ' τὶς βελούδινες βλεφαρίδες της τὸν Σαντί.

Ὅλων τὰ βλέμματα εἶχαν καρφωθῆ ἐπάνω της.

Ἔξαφνα ἔβγαλε τὸ σιγάρο ἀπ' τὸ στόμα της, τὸ ἔδωσε στὸ Σαντὶ καὶ τοῦ εἶπε:

— Νά, φίλε μου, ἀποτελείωσέ το σύ!...

Ἡ χειρονομία της αὐτή, ἡ πράξη της αὐτή, τὰ λίγα αὐτὰ λόγια της ἔκαμαν τοὺς καλεσμένους νὰ μείνουν ἐμβρόντητοι. Ἡ συζητήσεις ἔπαψαν ἀμέσως. Ἀπόλυτη σιωπὴ ἀπλώθηκε στὴν αἴθουσα.

Οἱ καλεσμένοι γύρισαν τώρα τὰ βλέμματά τους πρὸς τὸν Μωρεσκάν. Τὸν κύτταζαν κ' ἐπερίμεναν.

Ὁ βαρῶνος ἦταν χλωμὸς σᾶν τὸ θειάφι.

Εἶχε καρφώσει τὰ μάτια του πάνω στὸ Σαντὶ καὶ περίμενε νὰ δῆ τί θὰ κάμη.

Ὁ Σαντὶ κατάλαβε ὅτι ἦταν ἕτοιμη νὰ ἐσπάση τρομερὴ κατιγίς. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔμεινε ἀκίνητος, μὲ τὸ σιγάρο τῆς Βαρώνης στὸ χέρι. Κατόπιν σήκωσε τὰ μάτια του πρὸς αὐτή, σᾶν νἄθελε νὰ τὴν ρωτήση τί ἔπρεπε νὰ κάμη.

Ἡ Ἰωάννα κατάλαβε τὴν σημασία τοῦ βλέμματός του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἔ λοιπόν; Φοβόσασε;...

Αὐτὸ ἔφτασε. Ὁ Σαντὶ δὲν ἐδίστασε πειά. Ἔφερε τὸ σιγάρο στὸ στόμα του.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή, ὁ Μωρεσκὰν ἔβγαλε τὸ σιγάρο του ἀπ' τὸ στόμα του καὶ τὸ πέταξε στὸ πρόσωπο τοῦ ἀξιωματικοῦ λέγοντας:

— Ἀποτελεῖωσε καὶ τὸ δικό μου σιγάρο, λοχαγέ!..

Τὸ σιγάρο χτύπησε τὸν Σαντὶ στὸ μάγουλο κ' ἔπεσε κατοπιν πάνω σὸ τραπέζι. Ὁ ἀξιωματικὸς τινάχτηκε ἀπάνω ἀγριεμμένος. Τὰ μάτια του σπιθοβολοῦσαν. Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ ἡ κ. Μωρεσκάν.

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτό, τὸ ὁποῖο εἶχε προκληθῆ ἐξ αἰτίας της καὶ τὸ ὁποῖο εἶχε γινει μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, μὲ κινηματογραφικὴ ταχύτητα, τὴν εἶχε ξεμεθύσει, τὴν εἶχε φέρει στὶς αἰσθήσεις της...

Ὀυθὴ τώρα μπρὸς στὸ σύζυγό της καὶ πλάϊ στὸ Σαντί, κατάχλωμη, μὲ τὰ μάτια ἀστραφτερὰ καὶ σπιθοβόλα κύτταζε πότε τὸν ἕνα πότε τὸν ἄλλο, σὰν νὰ περίμενε ἀνυπόμονα κάτι...

Ἂν διάβαζε κανεὶς βαθειὰ μέσα στὰ μάτια της θἄβλεπε ὅτι, κάθε ἄλλο παρὰ αἰσθήματα τρόμου καὶ συντριβῆς πλημμύριζαν αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὴν καρδιὰ τῆς βαρώνης. Ναί... Ἡ Ἰωάννα φαινόταν μᾶλλον εὐχαριστημένη ἀπ' ὅ,τι συνέβη. Λὲς καὶ εἶχε προκαλέσει σκοπίμως τὸ ἐπεισόδιο αὐτό. Καὶ στὰ μάτια της, τὰ τόσο ὡραῖα ἄλλοτε μάτια της, ἔλαμπε τώρα ἡ εὐχαρίστηση, ἡ ἱκανοποίηση, ἔλαμπε ἡ πιὸ ἄγρια χαρά... Κι' ἂν δὲν κρατοῦσε τὰ χείλη της σφιγμένα, ἂν ἀποφάσιζε νὰ μιλήση, θἄβγαιναν ἀπ' τὸ στόμα της λόγια παράξενα, ἄγρια, αἱμοβόρα...

— Βαρῶνε, φώναξε ἄξαφνα ὁ Σαντί, σφίγγοντας μὲ λύσσα τὰ δόντια του, αὐτὸ θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε ἀκριβά!...

— Ὅ τοτε θέλετε, ἀπάντησε ψύχραιμα ὁ Μωρεσκάν.

— Θὰ σᾶς σκείλω τοὺς μάρτυράς μου.

— Θἄκανε δειλὸς ἂν δὲν τὸ κάνετε.

— Θὰ πληρώσετε μὲ τὸ αἷμα σας τὴν προσβολὴ ποὺ μοῦ κάνατε!

— Εἶμαι σεις διαταγές σας... Φύγετε!...

Τὰ λόγια τοῦ Σαντὶ «θὰ πληρώσετε μὲ τὸ αἷμα σας τὴν προσβολὴ ποὺ μοῦ κάνατε», ἔκαναν τὴν Ἰωάννα ν' ἀφήση ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως...

Ἐπὶ τέλους!...

Τὸ ὄνειρό της, ὁ πόθος της ποὺ τόσον καιρὸ τὸν ἔκρυβε στὰ κατάβαθα τῆς καρδιᾶς της, θὰ ἐπραγματοποιεῖτο.

Ὁ Μωρεσκὰν θὰ πλήρωνε ἀκριβά, πρῶτα σ' αὐτή, τὸ κακὸ ποὺ τῆς ἔκανε ἄλλοτε. Τῆς σκότωσε τὸν μόνο φίλο της, τὸν ἀγαπημένο της, τὸν Ἰάκωβο ντὲ Λέρν. Τώρα ἦρθε ἡ σειρά του νὰ τιμωρηθῆ γιὰ τὸ ἔγκλημά του αὐτό.

Ὁ Σαντὶ ἦταν ἀνώτερός του στὸ σπαθί. Θὰ μονομαχοῦσαν. Θὰ τὸν σκότωνε!... Τί σημαίνει ἂν θἄμενε χήρα; Ἀρκεῖ νὰ ἐξεδικεῖτο...

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Ὕστερ' ἀπὸ τὴ δραματικὴ αὐτὴ σκηνή, ἡ ὁποία φαινόταν πὼς θὰ εἶχε τραγικὲς συνέπειες, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς προσκαλεσμένους ἐξαφανίστηκαν ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου ἀπὸ τὴν αἴθουσα. Ὅσοι ἀπὸ αὐτοὺς εἶχαν ἐπαύλεις ἢ πύργους κοντὰ ἔξεψν τ' ἀμάξια τους καὶ ἐγκατέλειψαν τὴν ἴδια μέρα τοὺς οἰκοδεσπότας, ἐνῶ ὅσοι ἔμεναν στὸ Παρίσι ἔφυγαν μὲ τὸ βραδυνὸ τραῖνο. Ἔτσι δὲν ἔμειναν στὴν ἔπαυλη παρὰ μερικοὶ πολὺ στενοὶ φίλοι τῶν συζύγων.

Ἐννοεῖται ὅτι πρῶτος - πρῶτος ἔσπευσε νὰ φύγη ἀπὸ τὴν ἔπαυλη ὁ λοχαγὸς ντὲ Σαντί. Πῆγε καὶ πέρασε τὴ νύχτα του σ' ἕνα χωριὸ ποὺ ἦταν κοντὰ στὸ Βενερί.

Ἐπειδὴ ἡ μονομαχία ἦταν πειὰ ἀναπόφευκτη, δυὸ ἀξιωματικοὶ τοῦ τάγματός του, ποὺ ἦσαν ἐπίσης παρόντες στὸ γεῦμα, ἐπῆγαν, κατόπιν παρακλήσεώς του, καὶ συνεννοήθηκαν μὲ τοὺς κ. κ. ντ' Ἐρμανὺ καὶ ντὲ λὰ Ἰαρντύ, τοὺς ὁποίους ὁ Μωρεσκὰν εἶχε ἐκλέξει γιὰ μάρτυράς του.

Δὲν θὰ κουράσουμε καὶ πάλι τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ τὴν λεπτομερῆ ἐξιστόρηση τῶν συζητήσεων ποὺ ἔγιναν μεταξὺ τῶν μαρτύρων τῶν δυὸ ἀντιπάλων. Φυσικὰ θὰ καταλαβαίνετε, ὅτι καμμιὰ ἀπολύτως ἀπόπειρα συμβιβασμοῦ δὲν ἔγινε. Ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴ τῶν ὅπλων, ἦταν φανερὸ ὅτι ὁ Μωρεσκάν, ὁ ὁποῖος ἤξερε τὴν δεινότητα τοῦ ἀντιπάλου του στὸ σπαθί, θὰ προτιμοῦσε νὰ χτυπηθῆ μὲ πιστόλι. Μολονότι στὴν ἀρχὴ προβεβλημένος ἦταν αὐτός, ἡ θανάσιμη ὕβρις τὴν ὁποία ἀπηύθυνε κατὰ τοῦ λοχαγοῦ τὸν ἔκανε νὰ χάση τὴν ἰδιότητά του αὐτὴ καὶ κατὰ συνέπειαν, δὲν εἶχε πειὰ τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέξη αὐτὸς τὰ ὅπλα. Ἡ ὑπερηφάνεια ἄλλωστε τοῦ κ. Μωρεσκὰν τὸν ἔκανε νὰ παραδεχθῆ τὸ ξίφος, ὁποιεσδήποτε καὶ ἂν ἦσαν ἡ κρυφὲς του σκέψεις σχετικῶς.

Ἀποφασίστηκε λοιπὸν νὰ γίνη ἡ συνάντησις τὴν ἄλλη μέρα στὶς 10 τὸ πρωΐ σ' ἕνα γυμνὸ μέρος τοῦ δάσους τοῦ Μάρν, ποὺ βρίσκοταν δίπλα στὰ δάση τοῦ Βενερί, ἐπειδὴ δὲν ἐταίριαζε νὰ χτυπηθοῦν στὰ κτήματα τοῦ κ. Μωρεσκάν.

Κανεὶς δὲν ἐκοιμήθηκε τὴ νύχτα ἐκείνη στὸν πῦργο. Οἱ ξένοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀποσυρθῆ στὰ δωμάτιά τους, ἀγρυπνοῦσαν, κάνοντας ζωηρὰ συμβούλια.. Ἡ εἰδήσεις μετεφέροντο ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο καὶ οἱ μὲν ἄνδρες συζητοῦσαν ζωηρὰ περὶ ζητημάτων τιμῆς, ἐνῶ ἡ γυναῖκες, ἐρεθισμένες καὶ νευρικές, ἀνέμεναν μὲ ἀγωνία τὴ συνέχεια τοῦ δράματος. Εἶνε ἀνωφελὲς νὰ προσθέσουμ' ἐδῶ ὅτι ὁλόκληρο τὸ προσωπικὸ τοῦ πύργου ἀπὸ τὰ μαγειρεῖα, ὡς τοὺς σταύλους, κατείχετο ἐπίσης ἀπὸ τὴν πιὸ μεγάλη συγκίνηση.

Μὸ καὶ οἱ δυὸ σύζυγοι δὲν ἔκλεισαν μάτι αὐτὸ τὸ βράδυ. Ὁ Μωρεσκὰν καταλαβαίνοντας τὴ σοβαρότητα τῆς περιστάσεως, ἀναγκάστηκε νὰ παραμείνη ἄγρυπνος ταχτοποιῶντας τὶς ὑποθέσεις του. Ἡ Ἰωάννα πάλι δὲν θέλησε νὰ δεχτῆ κανένα τὴ νύχτα ἐκείνη. Ἡ καμαριέρα της ἔλεγε τὸ ἄλλο πρωΐ ὅτι πέρασε τὴ νύχτα της κόβοντας ἀδάκοπα βόλτες στὸ δωμάτιό της καὶ μονολογῶντας ἀκατάπαυστα...

***

Θὰ εἶχε περάσει καμμιὰ ὥρα μετὰ τὰ χαράματα. Ἡ Νοεμβριανὴ ἐκείνη ἡμέρα ἦταν πένθιμη καὶ συννεφιασμένη. Τὴν ὥρα αὐτὴ ὁ κ. Μωρεσκάν, τοῦ ὁποίου τὰ δωματια βρισκόντουσαν στὸ ἰσόγειο τοῦ πύργου, ἔβγῆκε γιὰ νὰ καπνίση ἕνα σιγάρο. Περπατῶντας ἔφτασε ὡς τὴν κυκλιδωτὴ ἐξώπορτα, ὅπου ἔξαφνα βρέθηκε μπρὸς σ' ἕνα μικρὸ χωριατόπουλο ποὺ ἔτρεχε λαχανιασμένο πρὸς τὸν πῦργο. Ὁ Μωρεσκὰν τὸ εἶδε καὶ τοῦ φάνηκε πὼς ἦταν κἄποιος ὑπηρέτης ἑνὸς γειτονικοῦ ξενοδοχείου. Μόλις τὸν ἀντίκρυσε τὸ χωριατόπουλο στάθηκε μὲ ἀμηχανία καὶ ταραγμένο τόσο, ὥστε ὁ κ. Μωρεσκάν, παρ' ὅλες τὶς σκοτοῦρες του, ξαφνιάστηκε κἄπως.

— Τί τρέχει; Ποῦ πᾶς ἔτσι; τὸ ρώτησε.

— Στὸν πῦργο, ἀπάντησε τὸ χωριατόπουλο κοκκινίζοντας καὶ χώνοντας μὲ ἀδεξιότητα τὸ ἕνα του χέρι κάτ' ἀπ' τὴν μπλοῦζα του, σᾶν νὰ ἤθελε νὰ κρύψη κἄτι.

— Καὶ τί πᾶς νὰ κάνης στὸν πῦργο; ξαναρώτησε ὁ Μωρεσκάν.

— Νὰ πῶ κἄτι στὴν κοκκόνα Ἰουλία...

Ἰουλία ἦταν ἡ καμαριέρα τῆς κυρίας ντὲ Μωρεσκάν

-- Καὶ ποιός σὲ στέλνει, παιδί μου;

— Ἕνας κύριος, ἀπάντησε τὸ χωριατόπουλο φοβισμένο.

— Ἕνας κύριος ποὺ μένει στὸ ξενοδοχεῖο σας, ἔ;

— Μάλιστα.

(Ἀκολουθεῖ)

Καὶ ἄλλοτε εἶχεν ἀντιληφθῆ τὸν Σαντὶ νὰ δίνη τὶς ἐπιστολές του στὴν καμαριέρα..